Quelle: https://manuscripta.at/?ID=25953
Copyright: Admont, Benediktinerstift

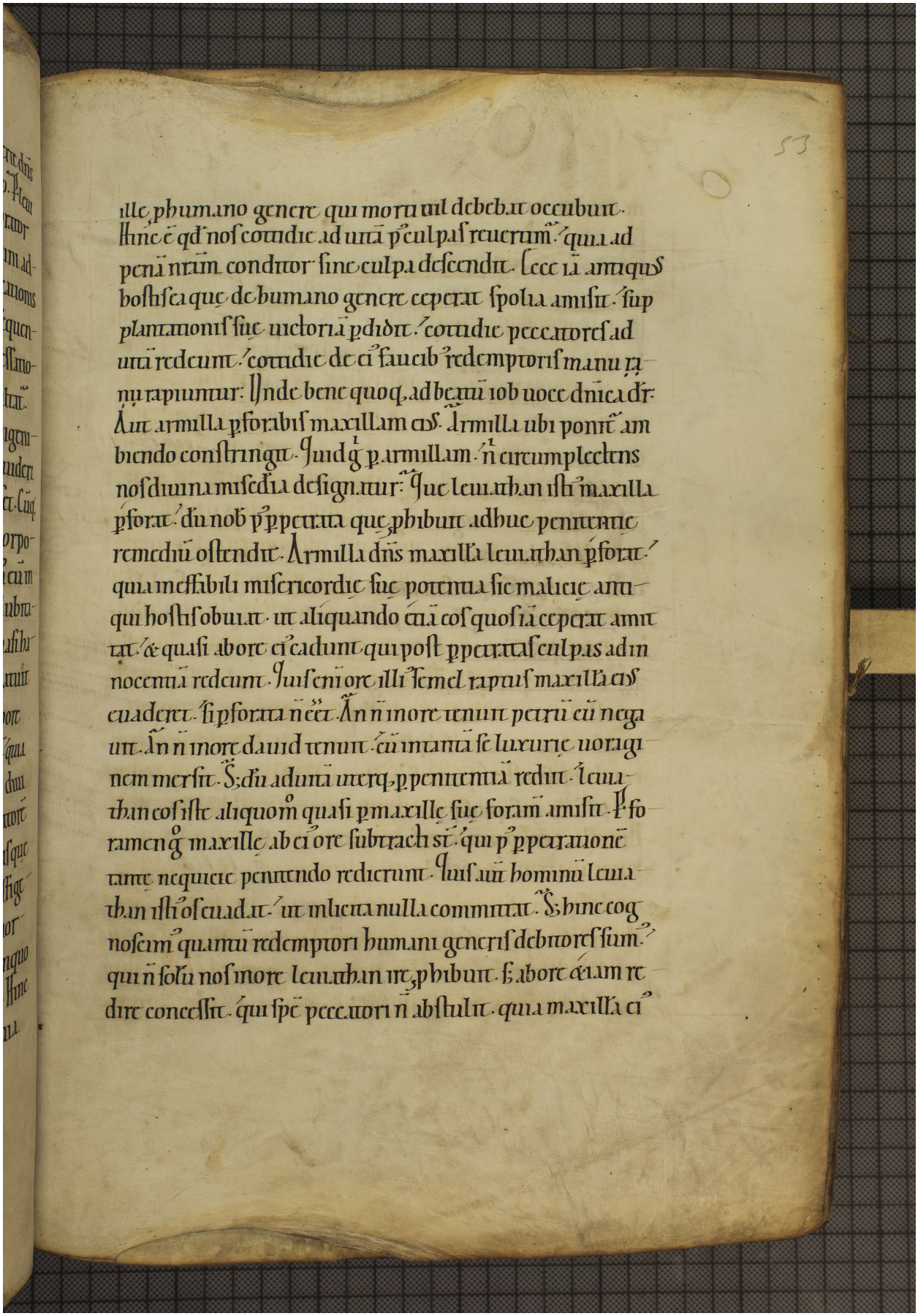

53

ille phumano genere qui morti uil debebat occubuit.
Hinc e qd nos cotidie ad uitā p culpas reuertimur. quia ad
penā nrām conditor sine culpa descendit. Ecce iā antiquus
hostis ea quę de humano genere ceperat spolia amisit. sup
plantationis suę victoriā pdidit. cotidie peccatores ad
uitā reducit. cotidie de ei faucib redemptoris manu ra
pi rapiuntur. Unde bene quoq. ad beatū iob uoce dnica dr.
Aut armilla pforabis maxillam eius. Armilla ubi ponit am
biendo constringit. Quid g p armillam. n circumplectens
nos diuina misericordia designatur. Que leuiathan isti maxilla
pforat. diu nos p ppetrata quę phibuit adhuc penitentię
remediū ostendit. Armilla dns maxillā leuiathan pforat.
quia ineffabili misericordię suę potentia sic malicię antiqui
hostis obuiat. ut aliquando eiā eos quos iā ceperat amit
tat. & quasi aore ei cadunt qui post ppetratas culpas ad in
nocentiā redeunt. Iuis eni ore illi semel raptis maxillā eius
euadere. si pforata n esset. An n in more tenuit petrū cū nega
uit. An n in more dauid tenuit. cū in tanta se luxurię uoragi
ne mersit. Sed diu aduitā uterq. ppenitentia redit. leuia
than cos iste aliquom quasi p maxillę suę foramen amisit. Pfo
ramen g maxillę ab ei ore subtrahi st. qui p ppetratione
tantę nequitię penitendo redierunt. Iuis aut hominū leuia
than isti oseuadit. ut iniuria nulla committat. Sed hinc cog
noscim quantū redemptori humani generis debitores sum.
qui n solū nos in ore leuiathan ire phibuit. sed a ore eiam re
dire concessit. qui spē peccatori n abstulit. quia maxillā ei